

opusdei.org

Prelatens brev (juli 2010)

Att omvandla arbetet till en bön till Gud: denna är det främsta budskap som Opus Dei utbildning påminner många kristna om. Prelaten fördjupar sig i det i hans brev för junimånad.

2010-08-14

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Det har gått trettiofem år sedan Gud kallade vår Fader den 26 juni 1975

att njuta av hans närvaro i himlen för evigt. Liksom under tidigare årsdagar har otaliga människor deltagit i mässor firade till den helige Josemarías ära över hela världen med anledning av hans liturgiska minnesdag. På många platser har en intensiv tacksägelse höjts till Herren för att ha gett världen och Kyrkan en sådan herde som vår helige grundare, som är en förebild för det kristna livet och en värdefull förebedjare för alla våra andliga och materiella behov.

Den högtid som precis firats utgör dessutom ett tillfälle att betrakta den helige Josemarías budskap på djupet, det budskap som han genom Guds vilja spred till kvinnor och män: att vi med hjälp av Guds nåd kan och bör nå heligheten, dvs kärlekens fullkomlighet, den fulländade föreningen med Gud, genom att troget och noggrant utföra vårt

yrkesarbete och i de andra vanliga omständigheterna i livet.

Låt oss fördjupa oss i det som utgör kärnan i denna lära: behovet att anstränga sig för att omvandla arbetet, vilket arbete som helst, både kroppsarbete och intellektuellt arbete, till sann bön. Evangeliet bekräftar tydligt *behovet att alltid be och inte ge upp*;^[1] och den helige Paulus, som tagit denna lära till sig, tillägger: *sine intermissione orate*,^[2] be ständigt. Rådet är lika starkt som ett bud. Men det vore inte möjligt att omsätta det i praktiken om vi tolkade det på fel sätt som om det vore nödvändigt att be muntliga och inre böner hela tiden; detta skulle vara en omöjlighet i vår situation i jordelivet. Utförandet av de uppgifter som upptar oss – i familjen, yrkesmässiga, sociala, idrottsmässiga, etc – kräver ofta att vårt minne och vårt förnuft hela tiden är uppmärksamma, samt en fast viljeansträngning. Med tanke

på detta kommer jag ihåg den helige Josemarías stora glädje då han, efter att under många år ha förkunnat att vi till och med kan omvandla sömnen till bön, hittade en text av den helige Hieronymus där samma tanke uttrycktes.[3]

Men vi bör betrakta denna maning från Mästaren i sitt sanna djup. Han inbjuder oss att levandegöra hela människans liv, i alla dess dimensioner, med iver att omvandla det till bön: en lika **ständigbön, som hjärtats slag**,[4] även om den ofta inte uttrycks i ord. Så lärde den helige Josemaría sina döttrar och söner och alla de personer som vill helga sig enligt Verkets anda. Han sade ofta: **Opus Deis vapen är inte arbetet: det är bönen. Därför omvandlar vi arbetet till bön och har en kontemplativ själ**.[5]

Att omvandla arbetet till bön. Denna dagliga ansträngning att uppföra oss som kontemplativa kvinnor och män under livets mest skilda

omständigheter pekar på det höga mål, lika hög som heligheten, vilket – låt oss vara övertygade om detta – blir uppnåeligt med nådens hjälp.

Det är nödvändigt att leva en andlighet som hjälper de troende att helga sig genom sitt arbete,[6]

förkunnade påven med anledning av den helige Josefs person. Endast genom att sätta det dagliga arbetet i innerligt samband med viljan att bli helig är det möjligt för den stora majoriteten kristna att på allvar sträva mot det kristna livets fullhet.

Jag kommer att tänka på de tacksägelser som sprang upp ur vår Faders hjärta då han läste sina döttrars och söners brev. Han blev rörd då en jordbrukare, en medlem i Verket, berättade för honom att han steg upp mycket tidigt och redan bad

till Herren om att vår Fader skulle sova gott. Denna person tillade att senare, då han med traktorn öppnade upp fårorna i jorden, bad bönen *Påminn dig* och andra böner. Vår Fader njöt mycket då han märkte att ett verkligt kontemplativt liv fanns, mitt i alla arbetsuppgifter på åkern.

I det apostoliska brev som Guds tjänare Johannes Paulus II skrev i början av det nya årtusendet, där han uppmanade till helighet, uttryckte han sig på följande sätt: man får inte förstå detta fullkomlighetsideal på ett felaktigt sätt, som om det vore ett slags extraordinärt liv, som bara kan föras av några få "helighets-genier". Helighetens vägar är många och anpassade till varje enskild människas kallelse (...). Nu är det tid att på nytt med övertygande kraft klargöra *det vanliga kristna livets "höga måttstock"* för alla. Hela den

kyrkliga gemenskapens och den kristna familjens liv måste gå i denna riktning.”[7]

Vår Fader upprepade denna lära en och annan gång och hävdade att ***kontemplationen inte är förbehållen privilegierade människor. Några personer,*** hävdade han på ett åskådligt sätt så att de som lyssnade på honom skulle komma ihåg det, ***som bara har torftig kunskap om religion, tror att kontemplativt ordensfolk befinner sig i extas hela dagen. Detta är en stor naivitet. Munkarna i sina kloster arbetar med tusen saker varje dag: de städar huset och ägnar sig åt uppgifter för att tjäna sitt uppehälle. Till mig skriver ofta folk från kontemplativa ordnar som är glada över och tillgivna Verket och berättar att de ber mycket för oss. De förstår det som många människor inte förstår:***

vårt sekulära liv som kontemplativa mitt i världen, mitt i världsliga bestyr. Vår cell är gatan: där är vi inlåsta. Var låser man in saltet? Vi bör anstränga oss för att inte tappa vår sälta. Vår reträtt bör vara alla saker i världen.[8]

Såsom kroppen behöver luft för att andas och blodomlopp för att bibehålla livet, så behöver själen alltid förbli i kontakt med Gud under dagens tjugofyra timmar. Den sanna fromheten leder till att föra allting till Herren, arbete och vila, glädjeämnen och sorger, framgångar och motgångar, sömn och vaka. Som don Álvaro skrev 1984, ”mellan världsliga bestyr och det andliga livet, mellan arbetet och bönen kan det inte bara finnas ett mer eller mindre lyckat ”vapenstillestånd”; det bör finnas en fullständig förening, en sammansmältning som inte lämnar några avfall. Arbetet ger bönen

näring och bönen genomsyrar arbetet.”[9]

För att nå detta mål behövs utöver nådens hjälp en ständig personlig ansträngning, som ofta gör sig konkret i små saker: att be en bönesuck eller en kort muntlig bön när man förflyttar sig eller gör en paus i arbetet; blicka kärleksfullt på en bild av den korsfäste eller av jungfru Maria, som vi diskret placerat på vår arbetsplats, etc. Allt detta tjänar till att i vår själ ha en levande grundrörelse inriktad på Herren, som vi varje dag försöker främja i mässan och särskilda stunder ägnade åt stilla bön. Trots att vi vid många tillfällen är upptagna av olika sysslor (eftersom sinnet upptas helt av uppgifterna) fortsätter själen på detta sätt att vara fäst i Herren och upprätthåller en dialog med honom som inte består av ord, och inte heller av medvetna tankar, utan av hjärtats rörelse, av viljan att

göra allt in i minsta detalj av kärlek, och offra det vi sysslar med.

När vi uppför oss på detta sätt blir yrkesarbetet en idrottsplats där man övar de mest olika mänskliga och övernaturliga dygder: flit, ordning, utnyttjande av tiden, styrka för att slutföra jobbet, omsorg om småsaker...; och så många detaljer där vi visar omsorg om de andra och som är uttryck för en uppriktig och finkänslig kärlek.

Ni kan vara övertygade om att det inte är svårt att förvandla arbetet till en bönedialog. Så snart som du uppoffrar det och skrider till verket, lyssnar Gud redan och uppmuntrar dig. Vi kommer att bli kontemplativa människor mitt i vårt dagliga arbete! För vi är säkra på att han ser oss samtidigt som han ber oss att övervinna oss själva ännu en gång: en liten uppoffring, ett leende mot en

person som kommer olägligt, att börja med den arbetsuppgift som är minst givande men mest brådskande, att vårda detaljer i fråga om ordning, att uthålligt uppfylla vår plikt, trots att den lätt skulle kunna lämnas åt sidan, att inte lämna till morgondagen det vi skall avsluta idag. Och allt detta för att glädja Honom, Gud vår Fader! På ditt skrivbord, eller på något diskret ställe som inte väcker uppmärksamhet men som du kan använda som väckarklocka för din kontemplativa anda, kan du sätta ett krucifix, som för din själ och ditt sinne är den handbok i vilken du lär dig tjäna.[10]

Med samma ansträngning som han ledde andra att omvandla arbetet till bön, höll han fast vid behovet att inte överge stunderna då vi ägnar oss exklusivt åt Herren: ofta återkommande mässbesök och

kommunion, stunderna av stilla bön, rosenkransen och andra välbeprövade fromhetsövningar i Kyrkan; med desto större omsorg ju större svårigheter uppstår på grund av ett pressat arbetsschema, trötthet eller torra stunder som förr eller senare förekommer i allas liv.

”Sådana övningar, påminde don Álvaro, bör inte uppfattas som avbrott i arbetstiden; de är inte parenteser under dagens lopp. När vi ber, överger vi inte de ”profana” uppgifterna för att dyka ner i ”heliga” uppgifter. Bönen utgör tvärtom den mest intensiva stunden för den hållning som en kristen har i allt det han eller hon gör och skapar det djupaste bandet (eftersom det är det innerligaste) mellan det arbete som utförts och det som man skall göra precis efteråt. På ett parallellt plan kan den kristne precis få ut det han eller hon behöver för att nära den stilla eller muntliga bödens eld samt nya krafter för att tillbe, vara

tacksam och tillitsfullt överge sig åt Gud.”[11]

Inom ett para dagar åker jag till Ecuador, Peru och Brasilien för att vara med mina döttrar och söner och stimulera deras apostoliska arbete. Jag ber er att ni som alltid håller mig sällskap under denna resa med er bön, med uppoffrandet av ert arbete och er vila, ni som nu njuter av semesterledighet. Ta vara på umgänget med Gud även dessa dagar och kom ihåg det som vår Fader lärde oss: ***Jag har alltid ansett att vila är tid då man lägger vardagens göromål åt sidan, aldrig att det skulle vara dagar av sysslolöshet. Att vila är att ta igen sig: att samla krafter, bilda sig ideal, göra upp planer ... Kort sagt: att byta sysselsättning, för att sedan återgå, med ny entusiasm, till sina vanliga aktiviteter.***[12]

Denna månad infaller även den 75:e
årsdagen av att vår älskade don
Álvaro sade till Herren: Här är jag!
Jag anbefaller er och min trohet till
honom så att den varje dag är
helgjuten och så att ni bär mina
böneämnen på era axlar.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Pamplona den 1 juli 2010

[1] Luk 18:1.

[2] 1 Tess 5:17.

[3] Jfr Helige Hieronymus, *In
Psalmos*, kommentar till psalm 1
(CCL 78, 5-6).

[4] Den helige Josemaría, *När Kristus
går förbi*, nr 8.

[5] Den helige Josemaría,
Anteckningar tagna under en
familjesammankomst, 23/4 1959.

[6] Benedikt XVI, predikan, 19/3 2006.

[7] Johannes Paulus II, ap. brev.,
Kyrkan i det tredje årtusendet, 6/1
2001, nr 31.

[8] Den helige Josemaría,
Anteckningar tagna under en
familjesammankomst, 30/10 1964.

[9] Don Álvaro del Portillo, *Il lavoro
si trasformi in orazione*, artikel
publicerad i tidningen "Il Sabato",
7/12 1984, ("Rendere amabile la
verità", Libreria Editrice Vaticana,
Roma 1995, s 649).

[10] Den helige Josemaría, *Guds
vänner*, nr 67.

[11] Don Álvaro del Portillo, *op. cit.* ss
650-651.

[12] Den helige Josemaría, *Plogfåran*,
nr 514.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-juli-2010/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-juli-2010/) (2026-03-10)